

Fótolhatatlan veszteség érte a magyar nemzeti-katonai-történelmi festészetet. Elhunyt Dr. Domonkos Imre nyugállományú alezredes, festőművész. Elvesztettük katona-bajtársunkat, a rendíthetetlen katona-művészt, a művészeti pedagógust, író, szerkesztőt és szervezőt.

Dr. Domonkos Imre elvégezte a Képzőművészeti Főiskolát és a Budapesti Tudományegyetem Bölcsészeti Karát, majd művészettörténet és esztétika tárgyakban doktori oklevelet szerzett. Nagyváradon, Budapesten és Esztergomban hadapród iskolában szaktanárként teljesített szolgálatot. 1945 márciusában, miután századát hadművelleti területen feloszlatta, szovjet hadifogságba került, ahonnan csak 1947-ben tért haza. Ezt követően

honvédtisztként a Honvéd Hadtörténeti Múzeumban volt művészeti osztályvezető, majd a Honvéd Képzőművészeti Stúdió tagjaként, mint katonai művész tevékenykedett a Néphadsereg Központi Tiszti Házában. 1953-ban őrnagyi rendfokozatban tartalékos állományba helyezték. 1957-től először az I. László Gimnáziumban, majd a József Attila Gimnáziumban tanított.

Kiemelkedő hozzáértése eredményeként kinevezték a Főváros Oktatási Osztálya rajzoktatási és művészettörténeti vezető szakfelügyelőjévé, majd a Budapesti Tanítóképző Intézet rajz és rajzmódszertani tanárává. Részesült római akadémiai és olasz állami ösztöndíjban.

1966-ban, Prágában, egy német nyelven tartott előadásával kezdődött kapcsolata a Nemzetközi Esztétikai Bizottsággal, az INSEA-val. Ezt követte részvétele: az angliai Coventry-ben az INSEA-világkongresszuson, Helsinkiben az I. regionális kongresszuson, a zágrábi világkongresszuson, a brüsszeli ülészakon, a madridi és granadai regionális tanácsülésen, melyek mindegyikén előadás tartásával képviselte a magyar művészeti nevetés területét.

A Művelődési Minisztérium főelőadói munkakörében, hivatalos főszervezője volt az I. regionális kongresszusnak, a párizsi világtanácsülésen pedig már mint a világtanács tagja vett részt, minthogy időközben - tevékenysége nemzetközi szintű elismeréseként - beválasztották a világszervezetbe. Tíz éven keresztül országos titkára volt a Pedagógusok Szakszervezete Rajzpedagógiai és Képzőművészeti Tagozatának, képzőművészeti szaktanácsadója volt a Kulturális Bizottságnak, s még volt energiája arra is, hogy a Pedagógusok Művelődési Központja, a Fáklya Club Igazgatói Tanácsában és a Rajztanítás módszertani folyóirat szerkesztő bizottságában is tevékenykedjék.

Kivételesen gazdag és eredményes életútját elismerések egész sora kísérte: A honvédelmi miniszter a 48-as „Dísz-érem”-mel tüntette ki, megkapta a „Munka Érdemrend”-et, a Pedagógus Szakszervezet Elnöksége a Székely Bertalan kitüntető éremmel jutalmazta, a Magyar Pedagógiai Társaság Comenius-emlékéremmel és Arany Katedra díjjal ismerte el tevékenységét. Az elmúlt évben vehette át a Tudományegyetem arany doktori oklevelét és a képzőművészeti arany-oklevelet. Gazdag festőművészi hagyatékát minisztériumok, a Hadtörténeti Múzeum, más múzeumok, közintézmények és magángyűjtők őrzik.

Alkotó tevékenysége során mindig központi helyen állt a szabadságért, a haza függetlenségének védelmében harcoló magyar katona alakja. Ennek szellemében fogalmazódtak katonai-történelmi festményei. Megoldásait soha nem befolyásolta múló divat vagy értelmetlen formabontás. Számtalan kiváló alkotása közül is kiemelkedik az „Árpád fejedelem hazatér” című monumentális alkotása, mely művével új fejezetet nyitott a nemzeti-történelmi festészetben.

B. I., ezredes